

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 225.484 van 14 november 2013
in de zaak A. 209.820/VII-38.873.**

In zake: 1. Toon DENAYER
2. Peter SINGULÉ
3. Marc BOGAERTS
4. Patrick DILLEMANS
5. Roger DILLEMANS
6. Bart VAN WIERINGEN
7. Hugo MAGNUS
8. de VZW MILIEUSTEUNPUNT HULDENBERG
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Philippe Declercq
kantoor houdend te 3320 Hoegaarden
Gemeenteplein 25
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

1. het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door
de Vlaamse regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jan Bergé
kantoor houdend te 3000 Leuven
Naamsestraat 165
bij wie woonplaats wordt gekozen
2. de DEPUTATIE VAN DE PROVINCIE
VLAAMS-BRABANT

Tussenkommende partij :
de NV E. DE KOCK
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Peter Flamey en Gregory Verhelst
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Jan Van Rijswijcklaan 16
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het enig verzoekschrift, ingediend op 19 augustus 2013, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van :

- het besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur van 6 juni 2013 waarbij de beroepen ingesteld tegen de beslissing van de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant van 19 november 2009, houdende het verlenen van de vergunning aan de NV E. De Kock voor het verder uitbaten en veranderen van een zandgroeve, gelegen aan de Ganzemanstraat te Neerijse, gedeeltelijk gegrond worden verklaard, de beroepen beslissing wordt gewijzigd en de gevraagde vergunning wordt verleend mits de beperking van het maximaal te ontginnen zandvolume tot 132.000 m³ per jaar en mits het opleggen van een aantal bijzondere exploitatievoorwaarden;
- de voormelde beslissing van de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant van 19 november 2009.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De eerste verwerende partij heeft een nota ingediend.

Auditeur Dieter Decock heeft een verslag overeenkomstig artikel 93 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State en overeenkomstig artikel 12 van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 7 november 2013.

Staatsraad Eric Brewaeys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Philippe Declercq, die verschijnt voor de verzoekende partijen, advocaat Amelia Vangronsveld, die loco advocaat Jan Bergé verschijnt voor de eerste verwerende partij, en advocaten Peter Flamey en Gregory Verhelst, die verschijnen voor de tussenkomen partij, zijn gehoord.

Auditeur Dieter Decock heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Tussenkomen

3. Met een op 16 september 2013 ter post aangetekend verzoekschrift vraagt de NV E. De Kock om in het geding te mogen tussenkomen.

Er is grond om dat verzoek in te willigen.

IV. Feiten

4.1. Op 19 november 2009 verleent de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant aan de belanghebbende partij de milieuvergunning voor het verder exploiteren en veranderen van een zandgroeve aan de Ganzemanstraat te Neerijse (Huldenberg), mits het opleggen van een aantal bijzondere exploitatievoorwaarden. Dit is het tweede bestreden besluit.

4.2. De Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur verklaart op 12 november 2010 de beroepen ingesteld tegen deze beslissing gedeeltelijk gegrond. Zij wijzigt de beroepen beslissing en verleent de gevraagde vergunning mits de beperking van het maximaal te ontginnen zandvolume tot

132.000 m³ per jaar en mits het opleggen van een aantal bijzondere exploitatievoorwaarden.

4.3. Bij arrest nr. 221.463 van 22 november 2012 vernietigt de Raad van State dit besluit.

4.4. Ingevolge dit arrest herneemt de bevoegde Vlaamse minister het administratief besluitvormingsproces. Op 6 juni 2013 verleent zij andermaal de gevraagde milieuvergunning. Dit is het eerste bestreden besluit. Dit besluit steunt op volgende relevante motieven :

"Overwegende dat het arrest van de Raad van State van 22 november 2012, waarbij het ministerieel besluit van 12 november 2010 wordt vernietigd, voornamelijk is gebaseerd op:

- bij de beoordeling van de milieuvergunningsaanvraag moeten specifieke kenmerken van de omgeving betrokken worden; het onderzoek naar de stedenbouwkundige verenigbaarheid van de inrichting kan zich niet alleen beperken tot een toetsing aan de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan, maar moet ook aandacht hebben voor de stedenbouwkundige verenigbaarheid met de omgeving en de goede plaatselijke ruimtelijke ordening; een dergelijke toetsing aan de goede plaatselijke ruimtelijke ordening ontbreekt in het bestreden besluit;

- verkeershinder kan een motief zijn voor het weigeren van een milieuvergunning; zelfs indien de verkeersdruk niet zou toenemen in vergelijking met de reeds bestaande verkeersstroom, betekent dit niet dat de verkeersbewegingen geen ontoelaatbare belasting van de omgeving zouden kunnen vormen; het bestreden besluit motiveert niet afdoende waarom de verkeershinder tot een aanvaardbaar niveau kan worden beperkt;

(...)

Overwegende dat het ontginningsgebied ten gevolge van de voorziene uitbreiding dicht bij de woonkern van Neerijse en de woningen van de Ganzemanstraat en de Loonbeekstraat komt te liggen; dat in een straal van circa 100 m rondom de perceelsgrens 70 woningen gelegen zijn; dat de inrichting grenst aan woongebied met landelijk karakter, natuurgebied, agrarisch gebied en landschappelijk waardevol agrarisch gebied;

(...)

Overwegende dat het projectgebied op een afstand van circa 400 m van het habitatrictlijngebied 'Valleien van de Dijle, Laan en Ijsse met aangrenzende bos- en moerasgebieden' is gelegen; dat het vogelrichtlijngebied 'De Dijlevalle' ten oosten op circa 450 m afstand van het projectgebied is gelegen; dat het MER een passende beoordeling bevat waarin gesteld wordt dat er geen significante effecten optreden op de soorten van het habitatrictlijn- en vogelrichtlijngebied

als gevolg van het project; dat er in het MER toch een aantal milderende maatregelen werden voorgesteld;

- er wordt een afsluiting rond de groeve geplaatst die de aanwezige fauna uit het projectgebied houdt;

- na het heropvullen van de groeve zal een nestwand behouden blijven ten behoeve van oeverzwaluwen;

- na heraanvulling wordt de natuurlijke bodem heraangebracht om zoveel mogelijk de oorspronkelijke vegetatie terug te verkrijgen en landbouwexploitatie mogelijk te maken;

- heraanplanting van houtkanten;

- naar afwerking toe wordt rekening gehouden met de mogelijke aanwezigheid van de hamster;

dat deze maatregelen in het bestreden besluit als bijzondere voorwaarden werden opgelegd,

Overwegende dat het projectgebied grenst aan 2 kleinere natuurgebieden; dat delen hiervan eigendom zijn van de exploitant en dat een overeenkomst werd gesloten met VZW Natuurpunt die ze beheert als natuureservaat; dat de voormalige zandgroeve Vranckx (Ganzemansstraat) op die manier niet, zoals eerder gepland, helemaal opgevuld en bebost werd; dat een grote poel behouden werd die momenteel een ideale habitat vormt voor de zeldzame vroedmeesterpad, een habitatrictlijnsoort waarvan de populatie in en rond de groeve de grootste in Vlaanderen is; dat deze groeve volgens VZW Natuurpunt een veel beter habitat vormt voor de pad dan holle wegen en taluds in de omgeving; dat door het niet volledig opvullen van de zandgroeve ook verticale wanden bewaard bleven waar oeverzwaluwen hun nesten maken; dat de groeven in Neerijse de enige plek zijn in het Dijleland waar nog oeverzwaluwkolonies voorkomen; dat in 2000 nog meer dan 700 nestholten werden aangetroffen in de zandgroeven in Neerijse; dat het aantal nestholten de laatste jaren lager ligt (139 in 2009, 176 in 2010 en 222 in 2011); dat de nv De Kock als beheersmaatregel jaarlijks het bovenste deel van de wand manueel of machinaal met machines afgraaft ten behoeve van de oeverzwaluwen; dat een rapport van februari 2010 van het Koninklijk Belgisch Instituut voor Natuurwetenschappen stelt dat de toekomst van de oeverzwaluwen volledig afhankelijk is van de geplande nieuwe afgravingen in het onderhavig projectgebied; dat bovendien in het bestreden besluit werd opgelegd dat na het heropvullen van de groeve een nestwand moet behouden blijven ten behoeve van de oeverzwaluwen;

Overwegende dat het projectgebied op de rand ligt van het plateau van Duisburg; dat het open karakter van het landschap en de vergezichten die als beleidswenselijkheden voor het plateau als geheel voorop gezet zijn, door het project als dusdanig weinig beïnvloed worden; dat na de exploitatie de heraanleg van vegetatie in het kader van de noodzakelijke boscompensatie leidt tot herstel van landschapsstructuren; dat er in het projectgebied een buurtweg loopt die over een lengte van 100 m het karakter van een holle weg heeft; dat de buurtweg na de ontginning zal worden heraangelegd, maar dat de intrinsieke cultuurhistorische waarden van de holle weg niet hersteld kunnen worden;

Overwegende dat volgende milderende maatregelen in het bestreden besluit worden opgelegd om de impact op het landschap en de beleving ervan te beperken:

- herstel van de buurtweg;
 - aanbrengen van groenschermen/groene bufferstrook rondom de groeve om de visuele verstoring te beperken;
 - heraanplantingen in het kader van de boscompensatieplicht.
- (...)

Overwegende dat uit het MER blijkt dat het aantal vrachtbewegingen per dag in 2008 ('huidige toestand') 93 bedroeg: dat met een vrachtwagenbeweging een enkele rit van een vrachtwagentransport, dus het aanrijden of het wegrijden, wordt bedoeld; dat de vrachtwagens via de Langestraat richting dorp Neerijse rijden en vandaar via de Rijksweg N253 richting Leuven of Overijse afhankelijk van de locatie van de werken en de klanten; dat op grond van de jaarlijks af te voeren hoeveelheid zand enerzijds en de exploitatiegegevens en verkeersintensiteiten van de huidige groeve anderzijds men in het MER-rapport komt tot een schatting van 117 vrachtbewegingen per dag (jaar 2018), waarvan 42% in de richting Leuven/Korbeek-Dijle en 58% richting Overijse/Loonbeek;

Overwegende dat in het bestreden besluit als bijzondere voorwaarde werd opgelegd dat de exploitant in overleg met de gemeenten Huldenberg en Bertem een vervoerplan moet opstellen met het oog op een verdere verfijning en optimalisatie van de transportroutes in functie van de herkomst en bestemming; dat voor de toekomstige situatie in het MER echter dezelfde ontsluitingsweg (N253) als in de bestaande situatie wordt aanbevolen; dat in het subadvies van 14 februari 2013 van de afdeling Beleid Mobiliteit en Verkeersveiligheid van het departement Mobiliteit en Openbare Werken gesteld wordt dat de N253 de ontsluiting is met de minste impact en dat de N253 een secundaire weg -type III is, wat deze de belangrijkste weg in Huldenberg maakt, en dus de meest geschikte route vormt; dat in het MER bovendien gesteld wordt dat het gedeelte van de Langestraat (richting N3 Tervuursesteenweg) gelegen op grondgebied van de gemeente Bertem niet kan gebruikt worden aangezien de gemeente Bertem een tonnagebeperking heeft ingevoerd; dat het bijgevolg aangewezen is om deze bijzondere voorwaarde te schrappen;

Overwegende dat een eventuele ontsluiting via de Ganzemansstraat sterk negatief is vanuit het oogpunt van geluidshinder; dat de betonplaten wegbedekking er voor zal zorgen dat zwaar verkeer duidelijke trillingen zal veroorzaken in de huizen van de Ganzemansstraat; dat bovendien deze straat is gecategoriseerd als woonerf, wat betekent dat deze straat erkend wordt als woonzone waar opgelet moet worden voor spelende kinderen en maximum 20 kilometer per uur mag gereden worden; dat fiets- noch voetpaden aanwezig zijn en dat alleen bewoners deze weg gebruiken waardoor deze straat zeer verkeersluw is; dat het gebruiken van de Ganzemansstraat dus niet alleen geluidshinder zal veroorzaken maar bovendien ook een gevaarlijke situatie zal creëren; dat de bijzondere voorwaarde in het besluit van de deputatie die stelt dat voor inkomend vrachtverkeer dat via de N253 uit de richting van Brussel komt, wordt aanbevolen om gebruik te maken van de Ganzemansstraat dus niet kan bijgetreden worden en moet geschrapt worden; dat in het subadvies van 14 februari 2013 van de afdeling Beleid Mobiliteit en Verkeersveiligheid van

het departement Mobiliteit en Openbare Werken eveneens gesteld wordt dat de ontsluiting via de Langestraat te verkiezen is aangezien deze straat gecategoriseerd is als lokale ontsluitingsweg (lokale II), terwijl de Ganzemansstraat slechts een woonstraat is (lokale III);

Overwegende dat volgens het MER-rapport het vrachtverkeer van en naar de groeve in de toekomstige situatie geen significant negatieve invloed uitoefent op de verzadigingsgraad.

(...)

(...) deze inrichtingswerken volgens het departement Mobiliteit en Openbare Werken zeker niet voor 2018 gerealiseerd zullen worden;

Overwegende dat in het ministerieel besluit van 12 november 2010 als bijzondere voorwaarde werd opgelegd dat er jaarlijks maximaal 132.000 m³, zand mag ontgonnen worden; dat deze bovengrens ervoor zorgt dat het ontginningsproces maximaal gespreid wordt over de beoogde termijn van 20 jaar; dat door het opleggen van deze bovengrens als bijzondere voorwaarde ook de impact van het vrachtverkeer maximaal gespreid wordt over de beoogde vergunningstermijn van 20 jaar; dat de verkeershinder zo tot een aanvaardbaar niveau beperkt wordt;

Overwegende dat de verkeersbewegingen die zullen voortvloeien uit de exploitatie van de zandgroeve, geen ontoelaatbare belasting van de omgeving zullen vormen, mede gelet op de bijzondere voorwaarde die stelt dat er jaarlijks maximaal 132.000 m³/jaar zand mag ontgonnen worden;

Overwegende dat de inrichting niet is gelegen binnen de grenzen van een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg en de locatie geen deel uitmaakt van een behoorlijk vergunde en niet vervallen verkaveling, dat de inrichting volgens het gewestplan Leuven in een ontginningsgebied met nabestemming deels agrarisch gebied en deels woonuitbreidingsgebied is gelegen; dat na de stopzetting van de ontginningen de oorspronkelijke of toekomstige bestemming moet geëerbiedigd worden; dat de inrichting in overeenstemming is met de planologische voorschriften van het ontginningsgebied;

Overwegende dat om te kunnen ontginnen de buurtweg nr. 26, die diagonaal over het gebied loopt, tijdelijk verlegd wordt; dat het behoud van de buurtweg immers een optimale ontginning van het gebied hypothekeert; dat het geen afschaffing van de buurtweg, maar slechts een tijdelijke onderbreking van het originele tracé betreft; dat de buurtweg na de werken heraangelegd wordt op dezelfde plaats, volgens hetzelfde tracé en met een vergelijkbare uiterlijke verschijningsvorm (visueel karakter van een holle weg);

Overwegende naast de ontginning ook de verwerking (aanmaak zandcement) en opslag (cementsilo) wordt voorzien; dat de gewestplanbestemming niets zegt over de verwerking van grondstoffen in ontginningsgebied; dat de verwerking beperkt in omvang is, de creatie van een verder industrieontwikkeling niet in de hand werkt en de leefbaarheid in de omgeving niet in het gedrang brengt; dat het aanmaken en opslaan van zandcement op de locatie planologisch aanvaardbare nevenactiviteiten zijn;

Overwegende dat de site op een plateau is gelegen; dat de activiteiten vanuit de omgeving weinig waarneembaar zijn aangezien de ontginning voornamelijk onder het maaiveldniveau gebeurt; dat er in het bestreden besluit bovendien als bijzondere voorwaarde werd opgelegd dat er groenschermen of

groene bufferstroken rondom de groeve moeten aangebracht worden om visuele verstoring te vermijden; dat het plateau en het reliëf onherroepelijk aangetast worden door de ontginning, dat de ontginning niet kan plaatsvinden zonder drastische wijziging of vernietiging van het landschap; dat het landschap zoveel mogelijk hersteld zal worden na het beëindigen van de ontginningswerken;

Overwegende dat er ontbossing noodzakelijk is voor de uitvoering van de ontginning; dat de beoogde bebossing gecompenseerd zal worden; dat de exploitant op 4 maart 2010 een vergunning verkreeg voor de voorgestelde compenserende bebossing;

Overwegende dat de inrichting verenigbaar is met de stedenbouwkundige voorschriften en de goede ruimtelijke ordening".

4.5. Op 15 september 2011 verkreeg de tussenkomende partij van de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant een stedenbouwkundige vergunning voor het realiseren van een reliëfwijziging in het kader van een zandontginning, met fasegewijze heropvulling van de zandwinningsput met niet-verontreinigde grond tot het oorspronkelijke maaiveldniveau, gelegen aan de Ganzemanstraat te Huldenberg.

V. Ontvankelijkheid

Ontvankelijkheid ratione temporis

5. De tussenkomende partij verzoekt de Raad van State te "willen nagaan of het verzoekschrift effectief tijdig op de post werd gedaan". De verwerende partij gedraagt zich wat dit betreft naar de wijsheid van de Raad van State.

6. De tussenkomende partij schijnt uit het oog te verliezen dat de Raad van State steeds ambtshalve nagaat of het beroep tijdig werd ingesteld. Uit de processtukken blijkt dat dit te dezen wel degelijk het geval is. Ter terechtzitting verklaren de raadslieden van de tussenkomende partij dat zij daarover niet verder aandringen.

Belang van de zevende verzoeker

7. De zevende verzoeker stelt dat hij er zich van bewust is dat zijn beroep tegen het vorige ministerieel besluit bij arrest nr. 221.463 van 22 november 2012, onontvankelijk werd verklaard. Toch wenst hij de aandacht van de Raad van State te vestigen op de omstandigheid dat hij recht tegenover het projectgebied woont, dat hij aldus vanuit zijn tuin een rechtstreeks uitzicht heeft op de bestreden inrichting, dat het behoud van de natuur en het leefmilieu hem nauw aan het hart liggen en dat hij als gebruiker van de weg, als fietser en als wandelaar het unieke landschap van Neerijse niet verloren wenst zien te gaan.

8. In zijn arrest nr. 221.463 van 22 november 2013 heeft de Raad van State voor recht geoordeeld dat de zevende verzoeker niet over het vereiste belang beschikt, zodat zijn annulatieberoep niet ontvankelijk is. De loutere preciseringen die de zevende verzoeker thans aanbrengt, waarvan hierboven sprake, doen geen afbreuk aan de met gezag van gewijsde beklede overwegingen uit dit arrest dat hij "dermate ver van de betrokken inrichting (woont) dat niet kan worden aangenomen dat (...) (hij) nog enige hinder van de ontginningsactiviteiten vermag te vrezen". Het beroep is in zijnen hoofde onontvankelijk.

Tweede bestreden besluit

Standpunt van de verzoekende en belanghebbende partijen

9. De verzoekende partijen zijn van mening dat de beide bestreden besluiten dermate nauw samenhangend zijn dat zij in één en hetzelfde verzoekschrift kunnen worden aangevochten. Zij vechten ook het tweede bestreden besluit aan omdat, naar hun oordeel, de loutere vernietiging van het eerste bestreden besluit tot gevolg zou hebben dat "de ruimere (want niet aan bijkomende voorwaarden onderhevige, en dus 'kwalijkere of schadelijkere') vergunning van de deputatie terug tot leven komt", terwijl de onwettigheden

waarmee het eerste bestreden besluit is behept, ook aan het tweede bestreden besluit kleven.

Beoordeling

10. Tegen de beslissing van de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant van 19 november 2009 waarbij in eerste aanleg uitspraak werd gedaan over de in het geding zijnde milieuvergunningsaanvraag - het tweede bestreden besluit - stond een administratief beroep open bij de bevoegde Vlaamse minister. Die beroepsmogelijkheid werd te dezen uitgeput en dit heeft geleid tot het eerste bestreden besluit. De in beroep genomen beslissing is, ingevolge de devolutieve werking van het georganiseerd administratief beroep, in de plaats gekomen van de in eerste aanleg genomen beslissing. Het tweede bestreden besluit is bijgevolg niet vatbaar voor een rechtstreeks annulatieberoep bij de Raad van State.

De door de verzoekende partijen geuite vrees dat de loutere vernietiging van het eerste bestreden besluit hen in de praktijk niet tot voordeel zou kunnen strekken, is overigens onterecht. Eén van de wezenskenmerken van de georganiseerde administratieve beroepsprocedure bestaat er immers in dat de beroepsinstantie de zaak in haar geheel opnieuw onderzoekt. Door het instellen van een administratief beroep wordt met andere woorden de beslissingsbevoegdheid over de aanvraag overgedragen naar de in beroep bevoegde overheid. Wanneer vervolgens de Raad van State de beslissing in laatste aanleg vernietigt, wordt de beroepsoverheid teruggebracht in een positie waarin zij haar bevoegdheid, die zij tevoren onrechtmatig had uitgeoefend, opnieuw kan aanwenden, rekening houdend met onder meer het vernietigingsarrest van de Raad van State. Zulks brengt echter niet mee dat de in eerste aanleg genomen beslissing terug rechtskracht zou krijgen.

V. Onderzoek van de middelen

Eerste middel

Standpunt van de partijen

11. De verzoekende partijen voeren in het eerste middel de schending aan van het recht op een goede ruimtelijke ordening, de artikelen 4.3.1, §§ 1 en 2, en 1.1.4 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, artikel 17, eerste lid, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (hierna : milieuvergunningsdecreet), de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna : motiveringswet), het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij stellen onder meer dat ook het nieuwe vergunningsbesluit geen toetsing aan de goede plaatselijke ordening bevat, niettegenstaande zulks reeds werd gesanctioneerd in het eerdere vernietigingsarrest van de Raad van State.

12. De verwerende partij stelt daartegenover dat het bestreden besluit wel degelijk afdoende is gemotiveerd, dat er aan zorgvuldige feitengaring werd gedaan en dat zowel wat betreft de goede plaatselijke aanleg als wat de aspecten inzake verkeershinder en veiligheid betreft de bestreden beslissingen afdoende zijn gemotiveerd.

13. Na het beperkte wettigheidsstoezicht van de Raad van State terzake in herinnering te hebben gebracht, repliceert de tussenkomende partij dat in het bestreden besluit wel degelijk rekening is gehouden met de overwegingen van het vernietigingsarrest. Zo wordt in de aanhef ervan vooreerst verwezen naar het arrest en worden de motieven van het arrest samengevat weergegeven. Vervolgens wordt verwezen naar het voorwaardelijk gunstig advies van de afdeling Ruimte en Erfgoed. En ook in de motivering zelf van het bestreden besluit

worden volgens de tussenkomen­de partij de nodige relevante motieven opgenomen. Na deze te hebben aangehaald, besluit de tussenkomen­de partij dat de vergunning wel degelijk een toets aan de goede ruimtelijke ordening bevat, nu alle relevante aspecten worden overlopen en beoordeeld en alle grieven kwantitatief en kwalitatief worden geëvalueerd om deze, waar nodig, te milderen door maatregelen.

Zij wijst er tevens op dat de aanvraag, volgens het gewestplan, gelegen is in een ontginningsgebied. Onder verwijzing naar bepaalde rechtspraak van de Raad van State, meent de tussenkomen­de partij dat, met deze bestemmingseigen situering van de inrichting, een summiere toetsing aan de goede ruimtelijke ordening kan volstaan en dat de principiële mogelijkheid tot ontginning niet in vraag kan worden gesteld.

Daarnaast haalt de tussenkomen­de partij nog aan dat de stedenbouwkundige vergunning voor het project inmiddels definitief verleend werd bij besluit van de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant van 15 september 2011. Zij stelt in dit verband, op grond van het rechtszekerheidsbeginsel, dat de Raad van State thans niet meer kan terugkomen op de stedenbouwkundige beoordeling die in voormeld vergunningsbesluit van de deputatie gemaakt werd, waarbij zij tevens van mening is dat de verplichting om een milieuvergunningsaanvraag stedenbouwkundig te toetsen wegvalt van zodra de aanvrager beschikt over een definitieve stedenbouwkundige vergunning. Nog volgens de tussenkomen­de partij roepen de verzoekende partijen ten onrechte in dat ook de milieuvergunningverlenende overheid verplicht zou zijn geweest stil te staan bij de stedenbouwkundige impact. Waar de verzoekende partijen hierbij steunen op bepaalde rechtspraak van de Raad van State, stelt de tussenkomen­de partij zich de vraag of de in de aangehaalde arresten gehanteerde redenering wel toelaat dat, buiten eender welke wettelijke of decretale grondslag om, een integrale verplichting tot stedenbouwkundige toetsing van milieuvergunningsaanvragen wordt geconstrueerd. Zij wijst er hierbij op dat de milieuvergunning en de stedenbouwkundige vergunning instrumenten zijn die naast elkaar bestaan en pleit

voor een matiging van de stedenbouwkundige toetsing in het kader van de milieuvergunningsprocedure. Met verwijzing naar artikel 4.7.9, § 2, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, verdedigt de tussenkomende partij de "coherente visie die waarborgt dat elk project op een volwaardige manier stedenbouwkundig en milieuhygiënisch wordt getoetst door de daartoe meest geschikte overheid, op grond van een optimaal samengesteld dossier en na kennisname van gespecialiseerde adviezen", hetgeen haar ertoe brengt te stellen dat de verwerende partij te dezen in redelijkheid van oordeel is geweest dat de vergunning kon afgegeven worden, mits het opleggen van een generieke beperking van de jaarlijkse ontginning, om op die manier de milieueffecten naar de omgeving toe te beperken en het project inpasbaar te maken in de omgeving temeer nu het een milieuvergunning betreft voor een loutere ontgraving die bovendien uitvoering geeft aan een reeds decennia eerder vastgelegde bestemming als ontginningsgebied. De tussenkomende partij wijst er ten slotte nog op dat er dienaangaand geen eenheid in de rechtspraak van de Raad van State bestaat en acht het noodzakelijk de kwestie ter beslechting voor te leggen aan de Algemene Vergadering van de Raad van State, temeer aangezien de discussie alleen maar aan actualiteit wint, door de keuze van de decreetgever om het contentieux inzake stedenbouwkundige vergunningen toe te vertrouwen aan de Raad voor Vergunningsbetwistingen.

Beoordeling

14. De bevoegde overheid dient een milieuvergunningsaanvraag niet alleen op haar milieuhygiënische doch ook op haar stedenbouwkundige verenigbaarheid te beoordelen. Deze stedenbouwkundige toets van een milieuvergunningsaanvraag impliceert niet alleen de verenigbaarheid met de gewestplanbestemming doch tevens met de goede plaatselijke ruimtelijke ordening. De opmerking van de tussenkomende partij dat haar inrichting is gelegen in het daartoe geëigende bestemmingsgebied is in het licht van het thans besproken eerste middel bijgevolg irrelevant. Slechts wanneer voor het gebied waarin het goed begrepen is een Bijzonder Plan van Aanleg (hierna : BPA) bestaat,

volstaat het in beginsel, dit is wanneer de stedenbouwkundige voorschriften voldoende gedetailleerd zijn, een aanvraag te toetsen aan die voorschriften ter beoordeling van de overeenstemming ervan met de goede plaatselijke aanleg. Van een dergelijk, voldoende gedetailleerd, BPA is te dezen geen sprake.

Het feit dat aan de exploitant voor het bestreden project reeds een stedenbouwkundige vergunning werd verleend, ontslaat de milieuvergunningverlenende overheid niet van de bovenvermelde plicht. De verleende stedenbouwkundige vergunning heeft betrekking op de reliëfwijziging, en uiteraard niet op de exploitatie van de inrichting als dusdanig en op de gebeurlijke hinder die daaruit op milieutechnisch vlak voortvloeit.

Het thans bestreden besluit bevat geen concrete toets van de inrichting aan de goede ruimtelijke ordening. De loutere feitelijke vaststellingen "dat het ontginningsgebied ten gevolge van de voorziene uitbreiding dicht bij de woonkern van Neerijse en de woningen van de Ganzemanstraat en de Loonbeekstraat komt te liggen; dat in een straal van circa 100 m rondom de perceelsgrens 70 woningen gelegen zijn; (en) dat de inrichting grenst aan woongebied met landelijk karakter, natuurgebied, agrarisch gebied en landschappelijk waardevol agrarisch gebied", zijn louter beschrijvend en houden geen oordeel in.

De overige door de tussenkomende partij in haar verzoekschrift tot tussenkomst aangehaalde overwegingen uit het bestreden besluit betreffen de milieuhygiënische aanvaardbaarheid van de inrichting. Deze kunnen in beginsel niet worden beschouwd als een stedenbouwkundige motivering betreffende de verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening.

Ook de loutere verwijzing naar bepaalde gunstige adviezen doet aan het vastgestelde motiveringsgebrek geen afbreuk, al was het maar omdat uit het bestreden besluit niet blijkt dat de overheid de in deze adviezen opgenomen overwegingen tot de hare zou hebben gemaakt.

Het bestreden besluit is dan ook genomen met schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de motiveringswet, alsmede met schending van het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad van State nr. 221.463 van 22 november 2012.

Anders dan de tussenkomen de partij oppert, laat deze vaststelling de rechtsgevolgen van de definitieve stedenbouwkundige vergunning van 15 september 2011 onverlet.

Het eerste middel is gegrond.

Korte debatten

15. De verwerende en de tussenkomen de partij hebben hun standpunt op omstandige wijze kunnen uiteenzetten in hun proceduregeschriften en hebben ruimschoots de gelegenheid te baat genomen om hun argumenten mondeling ter terechtzitting te herhalen en om repliek te geven op het standpunt van het auditoraat. De loutere bewering dat zij, door het toepassen van de versnelde procedure, in hun recht van verdediging zouden zijn geschaad wordt met geen enkel concreet gegeven aannemelijk gemaakt.

16. De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging is een accessorium van het beroep tot nietigverklaring. De nietigverklaring van het bestreden besluit brengt mee dat de vordering tot schorsing zonder voorwerp is geworden en derhalve moet worden verworpen.

BESLISSING

- 1. Het verzoek van de NV E. De Kock tot tussenkomst wordt ingewilligd.**
 - 2. De Raad van State verwerpt het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing in hoofde van de zevende verzoeker.**
 - 3. De Raad van State verwerpt het beroep tot nietigverklaring in zoverre dit de tweede bestreden beslissing betreft.**
 - 4. De Raad van State vernietigt het besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur van 6 juni 2013 waarbij de beroepen ingesteld tegen de beslissing van de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant van 19 november 2009, houdende het verlenen van de vergunning aan de NV E. De Kock voor het verder uitbaten en veranderen van een zandgroeve, gelegen aan de Ganzemanstraat te Neerijse, gedeeltelijk gegrond worden verklaard, de beroepen beslissing wordt gewijzigd en de gevraagde vergunning wordt verleend mits de beperking van het maximaal te ontginnen zandvolume tot 132.000 m³ per jaar en mits het opleggen van een aantal bijzondere exploitatievoorwaarden.**
 - 5. De Raad van State verwerpt de vordering tot schorsing.**
 - 6. Dit arrest dient bij uittreksel te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.**
 - 7. De zevende verzoeker wordt verwezen in de kosten van zijn vordering tot schorsing, begroot op 175 euro.**
- De eerste verwerende partij wordt verwezen in de overige kosten van de vordering tot schorsing, begroot op 1.225 euro.**

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 125 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van veertien november tweeduizend dertien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Eric Brewaeys,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Eric Brewaeys